

A megoldás: SUMMERHILL – hogyan kaptuk vissza a gyerekeinket

december 16, 2016

**Egy újabb történet arról, hogyan lett egy család
végső menedéke Summerhill:**

Sziasztok! Többek kérésére akkor most leírom történetünket, hogyan jutottunk el Summerhillbe... bocsi, hosszú lett, akár csak az utunk idáig. Nagyobbik lányunknál 3,5 hónaposan megállapították a hipotóniát. A kalvária innen sokak számára ismerős, Dévény Anna-féle fejlesztés, úszás, kineziológia, gyógypedagógiaifejlesztés, lovaglás, Alapozó terápia, TSMT (tervezett szenzomotoros tréning), AIT (Auditory Integration Training) és minden elérhető dolog, amiről úgy gondoltuk segíthet.

Az iskola egész jól indult. Az első két év tulajdonképpen egész jól ment, kivéve hogy már elsőben jelezte a tanító néni, hogy lányunk az első két órán még fáradt, az utolsó két órán már fáradt. Teszem hozzá, napi 4 órája volt. De jól teljesített, az osztályelsők között volt. Sosem az első, de az első háromban benne volt. Jött a harmadik és negyedik osztály. És a panaszok.

Borika nem figyel, nem fejezte be a feladatot, a tollbamondásokban sok a hiba, nem figyel, nem olvasta el a kötelező olvasmányt, nem akaródzik neki, lusta, nem figyel, romlott a teljesítménye...és lehetne sorolni. Mintha az elsőben meglévő előnye elveszett volna, sőt mintha már meg is előzték volna a többiek. Felvetődött bennem a tanulási zavarok gondolata, de a környezetünk nem gondolta ezt, így nem akartam vészmadár lenni. Negyedik osztályban már egyértelmű volt

számomra a tanulási zavar megléte. Ki is derült, mind három disz és hozzá ADD (Attention Deficit Disorder, azaz figyelemzavar). A negyedik már nagyon szenvedve ment.

Az ötödik osztály katasztrófa volt. Az osztályfőnök a szülői értekezleten csak a büntetésekről tudott beszélni, szerinte a gyerekeink nem tanulnak, rendetlenek, nem tudnak viselkedni, nem figyelnek és panasz és panasz áradata, amit azzal tetőzött meg, hogy ha tehetné, sírva menekülne ettől az osztálytól. A lányom megváltozott, stresszes lett, sokszor pánikolt, ha nem ment a tanulás, ami nagyon nehezen ment. Sokat volt ideges, kiabált, vagy magára, hogy milyen hülye, hogy nem képes megtanulni, vagy rám vagy az apjára, hogy nem vagyunk képesek őt megtanítani, ami fel lett adva. Közben a kisebbik lányunk is elkezdte az iskolát. Úgy ment elsőbe, hogy ismerte a betűket, nagy nyomtatottal írt is. Mégis, mikor már az olvasásra került a sor, nagyon nehezen, lassan ment, akárcsak az írás. Megcsinálta, de nehezére esett. Minden írás előtt bugyira vetkőzött, mert annyira izzadt, stresszelt közben. Az életvidám, mosolygós kislányom egy fáradt, letört, megtört panaszkodó kisdíák lett. Azt vettem egyszer csak észre, hogy telnek a napok, hetek és évek, és mi túléljük ezeket. A gyerekeim túlélnek a gyerekkorukat. Reggelente fejfájás, hasfájás, „anyaénemmegyekiskolába”, október végére elhasználtuk az egész évi szülői igazolások lehetőségét. Már én jártam hasgörcessel lefeküdni, hogy miként fogom a gyerekeket reggel elindítani úgy az iskolába, hogy közben nyöszörögve, sokszor sírva kérik, hogy nem akarnak menni és nekem meg azt kell mondanom, de muszáj!!!!

Azt hiszem, eddig nagyon sokunkról szólhatna ez a történet... Amikor tudatosítottam, hogy túlélünk és nem élünk, kezdtem el gondolkodni, hogy ez így nem jó, csinálni kell valamit. Próbálkoztam: mentem a tanítók után, beszéltem velük, mutattam a lányok szakvizsgálati eredményeit és azt vettem észre, hogy bólogatnak, de tenni nem tesznek semmit. Nekik LE KELL ADNI a

tantervben szereplő tananyagot!!! Itt kötöttünk ki mindig. Én a gyerekeimről beszéltem, ők a tantervről. Egyszerűen, nem volt közös nevezőnk. Arra jöttem rá, hogy a cél és az eszköz megcserélődtek. A cél leadni a tananyagot és a gyerekeim az eszköz hozzá, mert üres széknek nem lehet! Ekkor döntöttem úgy, hogy én innen elviszem a gyerekeim. Ők nem eszközök! És ha már menni kell, akkor csakis a világ legjobb iskolájába!

Egyszerűen írtunk egy e-mailt Summerhillbe, hogy szeretnénk beiratni a gyerekeinket. Az iskolaévet még kihúztuk otthon. Több okból is. És ez arra volt jó, hogy a kedves tanítók csak megerősítsenek minket abban, hogy jól döntöttünk. Végigcsináltuk, de attól a pillanattól kezdve, hogy eldőlt, megyünk, a nagyobbik lányunk minden reggel felöltözött, odaállt a falinaptár elé és megszámlolta hány nap van még hátra.

Nekem sokat segített Molnár Kata cikke, ahol leírta az ő történetüket. (Máig nagyon hálás vagyok neki a támogatásáért) Arra gondoltam, ha ők meg tudták csinálni, akkor mi is. Az anyagi háttér is nehéz volt nekünk, hitel a nyakunkon (devizás), szóval évek óta nyögtünk már így is. A férjem kiment Németországba dolgozni, (még most is ingázik, amikor már itt vagyunk), eladtuk az autót és összejött a pénz a kezdéshez. Sokan adtak okos tanácsokat, nem tudták elfogadni a döntésünket, nem értették, barátok, család, rokonság olyan is, aki megállított az utcán, hogy egész éjjel nem aludt, mikor meghallotta, hogy mit teszek a gyerekeimmel. Egyre nehezebben viseltem én is visszaszámlálni, mint a nagy lányom.

Itt vagyunk!!! Az első nap könnyekkel búcsúztunk egymástól a lányokkal és rettentően sajnáltam őket!! Még egy órát ott maradtam velük az iskolában tolmácsolni. Magamban akkor én is „jajisteneztem”, hogyan oldják majd meg a nyelvi akadályokat és minden egyebet, viszont tovább nem maradhattam. De tudtam, hogy jó lesz. Ők is akartak jönni, ez az ő döntésük volt. Nem mi (nem csak mi) akartuk. Megkérdeztük őket. Jönni akartak! Délután, mikor mentem értük, azzal fogadtak: Anya, korán

jöttél! Az a sok: jaj, mi lesz, idegen hely, jaj, mi lesz, idegen nyelv, jaj, mi lesz, idegen környezet, kultúra, jajmilesz...!!! Semmi, de semmi ebből. A lányok imádnak suliba járni, péntek esténként nyöszörögnek, mikor lesz hétfő, mikor mehetnek iskolába. Két vagy három hete szombat este a kisebbik azon morfondírozott, hogy mi lesz másnap az iskolában. Szóltunk neki, hogy „csak” szombat este van, másnap még nincs sulisuli. Erre tiszta csalódott volt!!

A lányaim újra mosolygósak, vidámak, örülnek, csacsognak, ötletelnek, alkotnak. Persze, vitáznak is, mint minden gyerek és testvér. De kinyíltak, mesélnek, mosolyog a szemük, tele vannak vidámsággal, tele vannak ÉLETTEL!! Jönnek és bújnak, ölelnek, mesélnek, élnek! Visszakapták a gyerekkorukat, visszakapták az életüket! Én visszakaptam a gyermekeimet! Többen kérdezték, van-e honvágyam – nincs honvágyam!! A gyerekeim boldogok, én is az vagyok! Hiányoznak a gyerekeim, akikkel mint gyógypedagógus dolgoztam. Sokszor jut eszembe, nekik is milyen jó lenne itt...

Kapcsolódó cikkeink:

BBC: Summerhill -dráma film

Beszélgetés Kékesi Szilviával, Summerhill magyar tanárával

Molnár Kata: Első évünk Summerhillben

David Gribble: Mire való az iskola? – részlet